

[Stats- og udenrigsministeren.]

væger os op i de meget høje tonelag, men det rokker nu engang ikke ved den situation, som foreligger, og hvis man ville bevæge sig ind i den for mig unægtelig noget fantasifulde forestilling, at denne regering blev afløst af en venstre-konservativ regering i den nærmeste tid, tror jeg, at denne venstre-konservative regering meget hurtigt, ligesom tilfældet var i efteråret 1950, ville stå overfor den opgave at løse nøjagtig de samme problemer.

Vi har lagt vore forslag frem, og de kan naturligvis angribes, de kan anfægtes, de kan diskuteres, de kan drøftes fordomsfrit, sådan som det nu engang normalt sker under forhandlinger her i folketinget. Jeg ville for mit vedkommende mene, at mere værdifuldt end at fortsætte i et almindeligt skænderi om skyld og ikke skyld — det fører jo ingen vegne hen — ville det være, om vi kom i gang med arbejdet, og jeg har med ikke ringe tilfredshed som baggrund for denne diskussion fornemmet en fælles forståelse for, at de opgaver, der her foreligger, kan vi ikke gå forbi, dem må vi se at komme i gang med at løse.

Jeg skal derefter gøre nogle bemærkninger i anledning af de ærede ordføreres udtalelser. Det ærede medlem hr. Alfred Bøgh er jo kendt i folketinget som en fortrinlig saglig medarbejder på de indirekte skatters område; jeg ved, at han er et højt skattet medlem af det udvalg, der nu ved flere lejligheder har arbejdet med forsøg på at modernisere og forenkle den skattelovgivning, der her er tale om, men jeg må tilføje, at det er måske en lidt for stor opgave, man har givet det ærede medlem hr. Alfred Bøgh her i dag; sådan forekom det i hvert fald mig. Indholdet af det ærede medlem hr. Alfred Bøghs tale måtte vel opfattes som almene betragtninger, bredt dækkende venstres synspunkter, og på lignende måde talte det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft på de konservatives vegne. Jeg føler ingen trang til at gå i detaljer på disse felter. Der var fra venstres og konservatives side ligesom en tendens til at opstille visse forud bestemte betingelser, som måtte opfyldes. Jeg synes, det er ganske i sin orden, at de to partier gennem deres ordførere opstiller de grundsynspunkter, som for dem må være afgørende. Når det er gjort, må vi vel for-

handle; så må vi se, hvad vi hver for sig kan acceptere, og hvad vi hver for sig kan give af indrømmelser; det er vel, når alt kommer til alt, den eneste udvej i den situation, vi står i.

Det kan jo være meget godt, at det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft taler om den mangel på tillid, der i vide kredse er overfor regeringen. Jeg tvivler såmænd ikke om, at der er kredse, der ikke har stor tillid til regeringen; jeg ved, at der kan være situationer, hvor een minister er udsat for en vis tillidskrise, og andre situationer, hvor en anden minister kan være udsat for en vis tillidskrise; det går jo i det politiske liv en lille smule op og ned for os allesammen; jeg ved ikke, om der er synderlig grund til at rode så meget rundt heri. Jeg var lidt ked af den bemærkning, det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft gjorde om, at han ikke vidste, om omkostningerne ved den uro, der har hvilet over regeringens politik, kan gøres op i penge. Jeg synes, at i det ærede medlem hr. Ole Bjørn Krafts tale var tonen måske en gang imellem mere kraftig — det er ikke ment som en vittighed — end indholdet var, og den lille bemærkning må jeg måske gøre i den atmosfære af forhandlingsstemning og forhandlingsvilje, som regeringen for sit vedkommende lægger for dagen, og som jeg håber i høj grad vil blive lagt for dagen fra oppositionspartiernes side.

Der er rejst store spørgsmål her. Der er rejst spørgsmål om boligstøtteleven, om de vidtgående besparelshensigter, man har. Vi har peget på visse områder; vi er villige til at gå ind i en drøftelse om andre områder. Vi har sagt, at boligstøttelevgivningen og huslejelovgivningen jo ligger her i folketinget. Vi er parat til at aktualisere forhandlingerne herom, også at aktualisere en hurtig forhandling derom, og vi er parat til at gøre det med det sigte: at søge opnået besparelser på dette punkt. Vi er ikke villige til at afgive en deklaration, således som det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft var inde på, om, at nu skulle regeringen nok føre en helt anden politik, at nu skulle regeringen nok være pæn og alt det. Skal vi ikke stryge det, skal vi ikke lade det være? Vi er jo dog voksne mænd. Men vi er villige til at gå ind i en saglig drøftelse om den bedst mulige måde at løse den situation